

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 13. travnja 2011.

[\[Video\]](#)

Biti svet znači biti suobličen u Kristu

Draga braćo i sestre!

U općim audijencijama ove posljednje dvije godine pratili su nas likovi mnogih svetaca svetica: poblize smo ih upoznali i shvatili da je čitava povijest označena tim muškarcima i ženama koji su svojom vjerom, ljubavlju i životom bili svjetionici za mnoge naraštaje a to su također za nas danas. Sveci na razne načine pokazuju snažnu i preobražavajuću prisutnost Uskrsloga; pustili su da Krist toliko potpuno zahvati njihov život da mogu sa svetim Pavlom reći: "Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist" (Gal 2, 20). Nasljedovanje njihova primjera, utjecanje njihovu zagovoru, ulaženje u zajedništvo s njima, "povezuje [nas] s Kristom, od kojega kao od Izvora i Glave proistječe sva milost i života samoga Božjeg naroda" (Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. Lumen gentium, 50). Na kraju ovoga ciklusa kateheza želim dakle iznijeti nekoliko misli o svetosti.

Što znači biti svet? Tko je pozvan na svetost? Često su ljudi skloni misliti da je svetost cilj pridržan za malobrojne izabrane osobe. Sveti Pavao, naprotiv, govori o velikom Božjem naumu i kaže: "u njemu nas [Bog] sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim" (Ef 1, 4). U središtu Božjeg nauma je Krist, u kojem Bog pokazuje svoje lice: otajstvo skriveno od vjekova objavilo se u punini u utjelovljenoj Riječi. "Jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu Puninu" (Kol 1, 19), kaže nadalje Apostol. U Kristu je živi Bog postao blizak, moglo ga se vidjeti, čuti, dotaći da bi svaki čovjek mogao crpiti iz njegove punine milosti i istine (usp. Iv 1, 14-16). Stoga, čitav kršćanski život poznaje jedan jedini najviši zakon, kojeg sveti Pavao izražava u izričaju koji se

javlja u svim njegovim spisima: in Christo Jesu, u Kristu Isusu. Svetost, punina kršćanskog života ne sastoji se u tome da se čine izvanredne stvari, već u tome da se sjedinimo s Kristom, da živimo njegova otajstva, da usvojimo njegova držanja, njegove misli, njegovo vladanje. Mjera je svetosti uzrast koji je Krist postigao u nama, koliko smo, snagom Duha Svetoga, oblikovali čitav svoj život po njegovom. To znači biti suobličeni Kristu, kao što kaže sveti Pavao: "Jer koje predvidje, te i predodredi da budu suobličeni slici Sina njegova" (Rim 8, 29). A sveti Augustin kliče: "Život će moj biti živ, sav pun tebe" (Ispovijesti, 10, 28). Drugi vatikanski koncil u konstituciji o Crkvi jasno govori o sveopćem pozivu na svetost, tvrdeći kako nitko iz toga nije isključen: "Oni koje vodi Duh Božji razvijaju jednu svetost u različitim načinima i dužnostima života... [i] nasljeđuju siromašnog i poniznog Krista kako bi zavrijedili biti sudionicima njegove slave" (41).

Ali kako možemo ići putom svetosti, odgovoriti na taj poziv? Mogu li to učiniti svojim snagama? Odgovor je jasan: svet život nije u prvom redu plod našega napora, jer je Bog, triput svet (usp. Iz 6,3), taj koji nas čini svetima, djelovanje Duha Svetoga je to što nas pokreće iznutra, sam je život Krista Uskrsloga taj koji nam se objavio i koji nas preobražava. Odnosno kako to kaže Drugi vatikanski koncil: "Kristovi su sljedbenici od Boga pozvani, ne zbog svojih djela, nego po njegovu naumu i milosti; opravdani u Isusu Kristu u krstu vjere uistinu su učinjeni djecom Božjom i dionicima božanske naravi te su stoga doista posvećeni. Oni, dakle, živeći moraju uz Božju pomoć držati i usavršavati svetost koju su primili" (isto, 40). Svetost dakle ima svoj posljednji korijen u krsnoj milosti, u ucijepljenosti u Kristovu uskrsnom otajstvu, kojim nam se daje njegov Duh, njegov život Uskrsloga. Sveti Pavao vrlo snažno ističe preobrazbu koja se u čovjeku zbiva po krsnoj milosti i u vezi s tim skovao je novu terminologiju, koju je oblikovao s pomoću prijedloga „s“: umrli s, ukopani s, uskrsli s, živimo s Kristom, naš je život neraskidivo povezan s njegovim: "Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života" (Rim 6, 4). Ali Bog uvijek poštuje našu slobodu i traži da prihvatimo taj dar i živimo zahtjeve koje sa sobom nosi, traži da pustimo da nas preobrazi djelovanje Duha Svetoga, suobličavajući svoju volju volji Božjoj.

Kako se može dogoditi da naš način razmišljanja i naša djela postanu Kristova misao i djelovanje? Što je srž svetosti? Ponovno nam Drugi vatikanski koncil daje jasan putokaz; kaže nam da kršćanska svetost nije ništa drugo već u punini življena ljubav: "'Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu' (1 Iv 4, 16). A Bog je u našim srcima razlio svoju ljubav po Duhu Svetom koji nam je dan (usp. Rim 5, 5); stoga je prvi i najnužniji dar ljubav kojom ljubimo Boga ponad svega, a blišnjega poradi njega. Da bi pak ljubav poput dobrog sjemena u duši rasla i rađala rodnom, svaki pojedini vjernik mora rado slušati Božju riječ te uz pomoć Božje milosti djelom ispunjavati njegovu volju, često sudjelovati u sakramentu, napose u euharistiji, i u svetim činima te se postojano posvetiti moliti, samozataji, djelotvornom bratskom služenju i uvježbavanju u svim krepostima. Ljubav, pak, kao sveza savršenstva i punina Zakona (usp. Kol 3, 14; Rim 13,10), upravlja svim sredstvima posvećivanja, uobličuje ih i vodi njihovoj svrsi. Stoga je svaki pravi Kristov učenik obilježen ljubavlju prema Bogu i blišnjemu" (Lumen gentium, 42). Možda je i ovaj jezik Drugoga vatikanskog koncila za nas previše uzvišen, možda moramo reći stvari na još jasniji

način. Što je bitno? Bitno je ne dopustiti nikada da prođe nedjelja bez susreta s Kristom Uskrslim u euharistiji; to nije dodatni teret, već je svjetlo za čitav tjedan; da ne smije nikada početi i završiti dan bez barem kratkog dodira s Bogom; i, na svome životnom putu, slijediti "putokaze" koje nam je Bog obznanio u Dekalogu čitanom s Kristom, koji je jednostavno tumačenje što je ljubav u određenim situacijama. Čini mi se da je prava jednostavnost i veličina života svetosti slijedeće: susret s Uskrslim nedjeljom; dodir s Bogom na početku i na svršetku dana; slijediti, u svojim odlukama, "putokaze" koje nam je Bog obznanio, koji nisu ništa drugo već oblici ljubavi. Stoga pravog Kristovog učenika karakterizira ljubav prema Bogu i prema bližnjemu (Lumen gentium, 42). To je prava jednostavnost, veličina i dugina kršćanskog života i svetosti.

Eto zašto sveti Augustin, tumačeći četvrto poglavlje Prve Ivanove poslanice može reći: "Dilige et fac quod vis", "Ljubi i čini što hoćeš". I nastavlja: "Bilo da šutiš, šuti iz ljubavi; bilo da govoriš, govori iz ljubavi; bilo da ispravljáš, ispravljaj iz ljubavi; bilo da opraštaš, opraštaj iz ljubavi; neka u tebi bude korijen ljubavi, jer iz toga korijena ne može proizaći ništa drugo već dobro" (7,8: PL 35). Onaj koga vodi ljubav, koji živi ljubav u punini toga vodi Bog, jer Bog je ljubav. Tako se pokazuje potpuno ispravnim taj izraz: "Dilige et fac quod vis", "Ljubi i čini što hoćeš".

Možda bismo se mogli zapitati: možemo li mi, s našim ograničenjima, s našim slabostima stremiti tako visoko? Crkva nas, tijekom liturgijske godine, poziva spominjati se niza svetaca, onih, naime, koji su u punini živjeli ljubav, koji su znali ljubiti i nasljedovati Krista u svojem svakodnevnom životu. Oni nam kažu da svi mogu prijeći taj put. Sveci su živjeli u svakom razdoblju povijesti Crkve, dolaze sa svih strana svijeta, pripadaju svim životnim dobima i svim društvenim staležima, to su konkretna lica svakog naroda, jezika i nacije. I silno se međusobno razlikuju. Zapravo, moram reći da su i za moju osobnu vjeru mnogi sveci, ne svi, prave zvijezde na svodu povijesti. I želim dodati da su za mene ne samo neki veliki sveci koje volim i koje dobro poznajem "putokazi", već su to upravo i jednostavni sveci, to jest dobre osobe koje vidim u svojem životu, koje neće nikada biti službeno proglašene svetima. To su, tako reći, obični ljudi, bez vidljivog herojstva, ali u njihovoj svakodnevnoj dobroti vidim istinu vjere. Ta je dobrota, koja je u njima sazrela u vjeri Crkve, za mene najsigurnija apologija kršćanstva i pokazatelj gdje se krije istina.

U općinstvu, kanoniziranih i nekanoniziranih, svetaca, koje Crkva živi zahvaljujući Kristu u svim svojim udovima na nebu i na zemlji, mi uživamo njihovu prisutnost i njihovo društvo i gajimo čvrstu nadu da ih možemo nasljedovati na njihovu putu i dijeliti s njima jednoga dana isti život u blaženstvu, vječni život.

Dragi prijatelji, kako je velik kršćanski poziv promatran u tome svjetlu! Svi smo pozvani na svetost: to je sama mjera kršćanskog života. Ponovno je sveti Pavao taj koji to vrlo snažno izražava, kada piše: "A svakomu je od nas dana milost po mjeri dara Kristova... On i 'dade' jedne za apostole, druge za proroke, jedne opet za evanđeliste, a druge za pastire i učitelje da opremi svete za djelo služenja, za izgrađivanje Tijela Kristova dok svi ne prispijemo do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove" (Ef 4, 7.11-13). Želim pozvati sve da se otvore djelovanju Duha Svetoga, koji preobražava naš život, da bismo i mi bili nalik

dijelovima velikog mozaika svetosti kojeg Bog stvara u povijesti, da Kristovo lice zablista u punini svoga sjaja. Ne bojmo se težiti prema gore, prema Božjim vrhuncima; ne strahujmo da Bog traži previše od nas, nego pustimo da nas u svakodnevnom djelovanju vodi njegova Riječ, premda se osjećamo siromašni, nedostojni, grešni: On će nas preobraziti po svojoj ljubavi. Hvala!

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana